

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 marca 2017 r.,
skargi A. J., M. I. i małoletniego D. I.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 marca 2016 r. sygn. akt XV Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa K. B.
przy interwencji ubocznej Miasta P.
przeciwko A. I., A. J., M. I.
oraz małoletniemu D. I. reprezentowanemu przez przedstawiciela ustawowego M. I.
o eksmisję,

- 1. odrzuca skargę A. J. ,**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi M. I. i D. I. ,**
- 3. zasądza od M. I. i D. I. na rzecz K. B. kwotę 257 (dwieście pięćdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w P. nakazał pozwanym A. I., M. I., D. I. i A. J. aby opróżnili i wydali powodowi nieruchomość położoną w P. przy ul. P., stanowiącej działkę gruntu zabudowaną budynkiem mieszkalnym jednorodzinnym oraz przyznał A. I., M. I. i D. I. uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, a wobec A. J. orzekł o braku tego uprawnienia oraz nakazał wstrzymanie wykonania wyroku w zakresie wydania nieruchomości do czasu złożenia przez Miasto P. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Na skutek apelacji interwenienta ubocznego Miasta P., Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 22 marca 2016 r. zmienił zaskarżony wyrok w części orzekającej o uprawnieniu pozwanych do lokalu socjalnego w ten sposób, że orzekł o braku tego uprawnienia i uchylił rozstrzygnięcie o wstrzymaniu wykonania wydania.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego złożyli pozwani A. J., M. I. i D. I. zarzucając naruszenie art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (jedn. tekst: Dz. U. z 2014 r., poz. 150 ze zm., dalej jako ustawa o pr.lok.) i wskazując, że wyrok jest niezgodny z tym przepisem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga wniesiona przez pozwanego A. J. podlegała odrzuceniu. Pozwany A. J. nie zaskarżył wyroku Sądu pierwszej instancji orzekającego o braku jego uprawnienia do lokalu socjalnego i w stosunku do niego wyrok Sądu Rejonowego uprawomocnił się. Stąd też, wyrok Sądu Okręgowego, zaskarżony obecnie przez niego skargą o stwierdzenie jego niezgodność z prawem tego pozwanego nie dotyczył. Skarga skierowana przeciwko wyrokowi, który nie dotyczy osoby skarżącej musi być uznana za niedopuszczalną. Skarga niedopuszczalna, zgodnie z treścią art. 424⁸ § 1 k.p.c. podlega odrzuceniu, co orzeczono w punkcie pierwszym sentencji.

Badając zasadność skargi M. I. i D. I. nie można pominąć uregulowania z art. 424¹⁰ k.p.c. Powołany przepis stanowi, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Charakter tego szczególnego środka prawnego jakim jest skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przekłada się więc na zakres kognicji Sądu Najwyższego, wyznaczany treścią przytoczonego przepisu. Tak więc Sąd

Najwyższy dokonuje kontroli zgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia wyłącznie w granicach zaskarżenia i wyłącznie w granicach wskazanych przez stronę podstaw. Przewidziane w tym przepisie związanie granicami podstaw skargi oznacza zatem nie tylko obowiązek Sądu Najwyższego rozpoznania tych zarzutów materialnoprawnych i procesowych, które zostały przytoczone przez skarżącego jako wypełniające podstawy skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) i zbadania czy orzeczenie jest niezgodne z przepisem prawa wskazanym przez skarżącego (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.), ale oznacza równocześnie niedopuszczalność poszukiwania i uwzględnienia przez Sąd Najwyższy z urzędu innych - występujących wprawdzie obiektywnie, lecz nie wytkniętych przez skarżącego - uchybień materialnoprawnych i procesowych, bez względu na ich ciężar i znaczenie dla wyniku rozpoznania skargi.

Przypomnieć więc należy, że skarżący powołali w podstawie materialnoprawnej wyłącznie art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. i wyłącznie ten przepis wskazali jak przepis prawa, z którym wyrok jest niezgodny. W tej sytuacji okoliczność, że pozwany D. I. jest małoletni, a do takich sytuacji odnosi się niewskazany przez skarżących art. 14 ust. 4 pkt 2 powołanej ustawy, musi, wobec treści art. 424¹⁰ k.p.c., pozostać poza oceną Sądu Najwyższego.

Ocena natomiast zasadności skargi w płaszczyźnie powołanego przez skarżących art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r., prowadzi do wniosku, że skarga, w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. jest oczywiście bezzasadna. Oczywista bezzasadność skargi jako kryterium dozwolonego wyłączenia oznacza, że objęte nią orzeczenie, w granicach zaskarżenia i w granicach podstaw (art. 424¹⁰ k.p.c.), nie budzi żadnych zastrzeżeń. Przy takiej kwalifikacji oznacza to, że powołana podstawa skargi pokazuje, iż nie ma możliwości jej uwzględnienia, ponieważ podstawa ta nie mogłaby mieć wpływu na treść orzeczenia. Tak więc, w okolicznościach badanej sprawy, nie można było pominąć, że małżonkowie I. zawarli umowę najmu domu jednorodzinnego, za niebagatelną kwotę czynszu 2500 zł miesięcznie. Istniały zatem i istnieją wszelkie podstawy do wnioskowania, że ich sytuacja materialna pozwalała im na takie miesięczne wydatki, mimo że już wówczas pozwana nie pracowała zawodowo. W tej sytuacji okoliczność, że

pozwana nadal nie pracuje i wraz z dzieckiem pozostaje na utrzymaniu męża, nie może być uznana za sytuację szczególną w rozumieniu art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów (...).

We wskazanej sytuacji należało stwierdzić, że z powołanej podstawy skarga nie zostałaby uwzględniona w razie przyjęcia jej do rozpoznania, co powoduje, że należało orzec jak w punkcie drugim sentencji (art. 424⁹ k.p.c.).

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 7 pkt 1 i § 20 oraz w związku z § 10 ust. 5 pkt 2. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804).

aj

l.n